

A poster featuring Romelu Lukaku. The background is a deep red with a splattered, ink-like texture. In the center is a close-up of Lukaku's face, looking upwards with a determined expression. He has a beard and is wearing a red and yellow striped shirt. Above him, two smaller, semi-transparent images of his face are shown, both with mouths open as if shouting or celebrating. The overall aesthetic is gritty and energetic.

Jakub Sitek

ROMELU LUKAKU

PAN NEZASTAVITELNÝ

Romelu Lukaku pan nezastavitelný

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.cz

Jakub Sitek

Romelu Lukaku: pan nezastavitelný – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

JAKUB SITEK
ROMELU LUKAKU:
PAN NEZASTAVITELNÝ

Je vaše knihovna přecpaná a při každé další knize se nezdravě zapotí? Přehodnoťte tréninkový plán a snižte jí zátěž s **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

© Jakub Sitek, 2024
Photos © Shutterstock, 2024
© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-7683-564-1
ISBN e-knihy 978-80-7683-567-2 (1. zveřejnění, 2024) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7683-568-9 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7683-565-8 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

JAKUB SITEK

ROMELU LUKAKU

PAN
NEZASTAVITELNÝ

PRO VŠECHNY MALÉ
I VELKÉ ČTENÁŘE

Kapitola I

Sliby

„TATI, KOLIK MI MUSÍ BÝT let, abych mohl hrát profesionálně fotbal?“

„Šestnáct.“

„Mami, v den, kdy oslavím šestnácté narozeniny, budu kopat profesionálně!“

Takové sliby dávají začínající fotbalisté svým máám snad všude na světě. Ale malý Romelu to myslel smrtelně vážně. Nešlo jenom o vášň pro fotbal, Rom a jeho rodina toho museli hodně vytrpět a někdo už to musel zastavit.

Na tátu se v tomhle směru spolehnout nedalo. Ještě předtím, než se narodil Romelu a rok po něm jeho brácha Jordan, zkoušel se otec Roger uchytit jako fotbalista v rodném Kongu (tehdy se ještě jmenovalo Zair) i v Pobřeží Slonoviny. Když se mu nepodařilo naplno se prosadit, a k tomu se v Kongu schylovalo k občanské válce, vzal v roce 1992 svou ženu Adolphine a přestěhovali se do Belgie, která měla s Kongem úzké vztahy z dřívějších koloniálních let.

Adolphine brzy otěhotněla a do tohohle zmatku se v Antverpách narodil Romelu. Máma se starala o domácnost, vychovávala oba syny a táta obrážel nižší belgické fotbalové soutěže. Dokud hrával, rodina dokázala s penězi vyjít, ale ušetřit něco na horší časy bylo prakticky nemožné. Když bylo Romelovi šest let, táta skončil s fotbalem a těch pár drobných, co měli na účtu, investoval tak mizerně, že o všechno rychle přišli.

Vyskakovat si nemohli ani předtím, ale najednou bylo nutné osekát všechny nadbytečné náklady, takže jako první šla kabelovka. To nesl Romelu těžce, už tehdy byl fotbal celý jeho život. Od pěti let hrával za místní tým, a když nebyly tréninky, kopal si na hřišti za barákem s bráchou Jordanem, bratrancem Bolim

ROMELU LUKAKU: PAN NEZASTAVITELNÝ

a nejlepším kamarádem Vinniem. Večer chtěl koukat na Ligu mistrů, belgickou ligu, prostě na jakýkoli fotbal, co zrovna dávali, jenže najednou nemohl.

Dalších deset let vídal fotbal v televizi jenom výjimečně, když se stavil u některého z kamarádů. Přišel tak třeba o to, jak v roce 2002 rozhodl Zinedine Zidane naprosto senzačním gólem finále Ligy mistrů mezi Realem a Leverkusenem.

„Volej, panebože, viděli jste ten volej?!“ křičeli následující školní den všichni Romelovi spolužáci a on jen předstíral, že ví, o co jde. „Ve skutečnosti jsem tu bombu levačkou do šibenice viděl až o dva týdny později, když jsme v hodině informatiky stáhli video z internetu,“ vzpomíná dnes na kruté časy Romelu.

Fotbal by doma neběžel, ani kdyby kabelovku nezrušili. Lukakovi tehdy dlužili prakticky všem a neustále, takže výjimkou nebyly ani tři týdny bez elektřiny a topení. „Když jsem se po tréninku potřeboval osprchovat teplou vodou, máma uvařila hrnec horké vody a tou jsem se poléval.“

Snídani Romelu vynechával, aby nezatěžoval rodinný rozpočet, k obědu bylo každý den totéž: chleba a mléko. Chleba brala máma z místní pekárny, kde

dobře znali jejich rodinnou situaci, a tak vždycky přivírali oči. V pondělí si Adolphine vyzvedla pečivo a platila zpravidla až v pátek. Když nebyly peníze ani tehdy, často vypomohla máma Romelova nejlepšího kamaráda Vinnieho.

A právě mléko, které se s půjčeným chlebem v poledne podávalo, hrálo rozhodující roli v tom, v jakého fotbalistu se Rom vypracoval a s jakým zápalem šel za svým cílem stát se profíkem. Šestiletý Romelu pozoroval mámu, jak jako vždycky připravuje jídlo, když najednou uviděl, že do mléka něco přidává.

Byla to voda. Máma musela mléko ředit, aby s ním vystačili do konce týdne, a tehdy si Romelu uvědomil, jak kritická situace v rodině je. Tehdy se rozhodl, že s tím musí skoncovat a že to za něj nikdo jiný neudělá. Nejprve nic neřekl a před mámou se choval, jako by se nic nestalo. Ale v hlavě už měl jasno: jakmile to bude možné, začne si fotbalem vydělávat. „V šestnácti,“ slíbil mámě později, když se mu všechno ještě trochu rozleželo.

„V dětství věci kolem chudoby tolik nevnímáte, berejte všechno, jak to přichází,“ vysvětluje dnes Romelu. Jako malý měl štěstí, že našel zábavu, která byla jeho

vášní a kde nestrádal, ale vynikal. Po vzoru otce začal hrát fotbal a od začátku zářil. Ať kopal na dvorku s Jordanem, Bolim a Vinniem, nebo ve svém prvním klubu Rupel Boom – všude dával mraky gólů.

Na hřišti zapomínal, co se děje doma, a jestli se zase bude míchat mléko s vodou, jestli poběží elektřina a topení, nebo kolik bude doma krys. Ráno si odbyl školu a pak jenom hrál a hrál, dokud se nesetmělo. Jak šel čas, Rom rostl a sílil a svou fyzickou převahou doslova válcoval okolní týmy.

V jedenácti letech – to už hrál za Lierse – měl tak navrch, že musel na zápasy nosit rodný list. Ostatní týmy jeho věku nevěřily a tipovaly mu klidně i patnáct let.

„Jak starý je ten kluk? Chlapče, kdy ses narodil? Odkud vůbec jsi?“ ptali se rodiče soupeřů a zahradili mu cestu na hřiště. „Jak to myslíte, odkud jsem? Jsem Belgičan, narodil jsem se v Antverpách!“ rozčiloval se Romelu.

Vždycky měl extrémní touhu po vítězství a všechny ostatní hodlal převálcovat, ale po takových zážitcích to v něm přímo bublalo. *Vašeho syna doslova zničím, ať má proč brečet, až ho povezete domů*, říkával si pro sebe a veškerou zlost nasměroval správným směrem,

na hřiště. Do všech soubojů šel na sto procent, do každé střely dával maximální sílu, žádný sprint nehodlal prohrát. Přátelák, ostrý zápas nebo turnaj – Romelovi na tom nezáleželo. Každý mač bral jako finále, do každého dal absolutně všechno.

Díky tomu se neustále zlepšoval, střílel desítky gólů za sezonu a v Lierse si držel průměr skoro dvou branek na utkání.

Ani ve škole to pro Romela nebylo snadné, kvůli své výšce a barvě pleti nebyl po chuti některým spolužákům. „Rom se choval nejlépe ze všech,“ vzpomíná na školní léta jeho nejlepší kamarád Vinnie. „Konflikty vždycky vyvolávali ostatní, většinou rasistickými urážkami, ale byl to vždycky ten velký černý kluk, který to pak od učitelů schytil. Přitom by sám neublížil mouše.“ Frustrace ze šarvátek a nenávisť, že je vděčným terčem agresorů, v něm nezůstávaly dlouho, všechno si vybil v nejbližším zápase, kde trápil obránce a slavil góly.

Když A-tým Lierse sestoupil z nejvyšší belgické ligy, vytáhl si z jeho mládežnického týmu třináct nejnadějnějších kluků bruselský Anderlecht, samozřejmě i s tím největším klenotem – Romelem Lukakem.

Dostat se do akademie Anderlechtu byl velký krok ke splnění slibu, který Romelu dal před pár lety mámě a který si stále opakoval: v šestnácti letech hrát fotbal profesionálně.

V Anderlechtu přeskakoval věkové úrovně, kopal se staršími, a i mezi nimi dominoval jak fyzicky, tak fotbalově. I doma se všechno lepšilo, táta Roger získal sice špatně placenou, ale přesto práci jako trenér, takže se v pekárně platilo hned, mléko bylo neředěné a elektřina fungovala. Jako benefit dostal otec i starší auto, takže se mohl jezdit koukat na synovy zápasy.

Největším Romelovým fanouškem v rodině byl ale dědeček z matčiny strany, který pečlivě sledoval vnučkovu slibně se rozvíjející kariéru doma v Kongu, pravidelně si s ním volal a vyptával se na každou podrobnost z fotbalového života. Jeden telefonát však byl úplně jiný než ostatní, děda tentokrát fotbalové otázky neměl.

„Rome, potřebuju, abys mi něco slíbil, dobře poslouchej, jasné?“ začal děda. „Dohlédni na moji dceru, rozumíš? Musíš se o ni postarat, slib mi to.“

„Jasně, dědo, slibuju. Tady je všechno v pohodě,“ uklidňoval ho překvapený Romelu.

Pět dní nato dědeček umřel.

Další slib byl pro Romela extra motivací, aby uspěl, aby pořád makal naplno a nezvolnil. Jeho pracovní nasazení v trénincích i zápasech bylo každý rok příkladné, a tak v patnácti patřil do týmu Anderlechtu U19. Pro každého by byl obrovský úspěch, že se dokáže měřit s o čtyři roky staršími fotbalisty, bylo by to potvrzení, že je na správné cestě. Ne tak pro Romela, ten spokojený nebyl.

Trenér U19 totiž mladičkého útočníka na začátku sezony nestavěl od prvních minut, a aby si postupně zvykal na vyšší úroveň fotbalu, posílal ho na hřiště zpravidla ve druhých poločasech jako střídajícího hráče. Romelu ale nikdy nebyl zvyklý chodit po malých krůčcích. Chtěl hrát vždycky a všechno.

Jak mám za rok hrát za A-tým, když nepatřím ani do základu v U19? ptal se sám sebe a přišel čas na odvážnou sázku.

„Kouči, když mě budete stavět do základní sestavy, slibuju, že do konce kalendářního roku nastřílím 25 gólů,“ garantoval, ale trenér nevěřil a rozchechtal se.

„Tak se vsaďme,“ nenechal se odradit Rom. „Jestli to dokážu, uklidíte všechny minibusy, co nás vozí domů z tréninku. A celému týmu usmažíte palačinky.“

ROMELU LUKAKU: PAN NEZASTAVITELNÝ

„Platí, ale když jich nedáš pětadvacet do prosince, jdeš zpátky na lavičku,“ neváhal trenér. Romelova sebedůvěra se mu líbila a začal ho stavět do každého zápasu od začátku. Obrovský potenciál v něm viděl už dávno, ale pětadvacet gólů do prosince? To tak mladý hráč prostě nemohl dokázat.

Lukaku to stihl už v listopadu. Tým Anderlechtu Brusel do devatenácti let se díky jeho gólům cpal trenérovými palačinkami dlouho před silvestrem. *Člověk by si neměl zahrávat s klukem, co ví, co je hlad*, smál se pro sebe Romelu.

O výjimečném talentu v juniorce se začínalo mluvit hodně nahlas, ale ještě bláznivější věci se děly na prvoligové scéně. Profi tým Anderlechtu měl rozehranou neskutečně vyrovnanou bitvu o titul se Standardem Lutych a na konci soutěže měly oba týmy shodný počet bodů i shodný počet výher. Podle pravidel tak o vítězi ligy musel rozhodnout opravdový unikát: dvojzápas obou soupeřů, ať se v přímé konfrontaci rozhodne, který z nich je lepší.

První zápas v Bruselu skončil nepřekvapivě remízou 1:1 a při čekání na odvetu zazvonil Romelovi telefon.

„Sbal si tašku, hned,“ říká kouč rezervy.

„Proč, co jsem udělal?“

„Chtějí tě v prvním týmu!“

Romelu okamžitě běžel za tátou a začal s ním lomcovat. „Vstávej, vstávej, musíme jet! Volá Anderlecht!“ křičel jak smyslu zbavený.

Za pár hodin zaklepal u Lukakových doma Rome-
lův kamarád, jestli nepůjde ven hrát fotbal.

„Už šel ven,“ odpověděla máma. „Šel hrát finále.“

Všechno šlo ráz na ráz, bylo potřeba zařídit tisíc věcí, například výrobu dresu pro mladíka, ale ani v takové chvíli neztrácel Rom svůj smysl pro humor.

„Které číslo chceš na záda?“ ptá se před rozhodující bitvou o titul kustod.

„Vezmu si desítku,“ směje se nováček.

Dostal číslo 36.

Rozhodující zápas sledovala bez přehánění celá Belgie. Televize připravila bohatý program a vysílala i příjezd fotbalistů na stadion, kde mezi profiky ve stylových oblecích kráčel i Romelu v ošuntělé teplákovce.

Když se pak převlékal v šatně a po očku pozoroval všechny hvězdy Anderlechtu při předzápasovém soustředění, pípaly mu na mobilu zprávy snad od všech lidí, které znal.